

/EROSOP

Meredith Wild

**Întâlnire
periculoasă**

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Ionescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Cultura RM Exclusive/photoBertMyers

Director Producție:
Cristian Claudiu Căban

DTP:
Florin Paraschiv

Corectură:
Irina Mușătoiu
Ana-Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Wild, Meredith
Hacker / Meredith Wild; trad.: Ana Dragomirescu. –
București: Editura Trei, 2016
vol.
ISBN 978-606-719-870-6
Vol. 1 : Întâlnire periculoasă. – 2016. – ISBN 978-606-719-871-3

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.11(73)-31=135.1

Titlul original: *Hardwired*
Autor: Meredith Wild

Copyright © 2013 by Meredith Wild
Excerpt from *Hardpressed* copyright © 2013 by Meredith Wild
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
All rights reserved.

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Grand Central Publishing,
New York, New York, USA.
Toate drepturile rezervate.

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

Capitolul 1

— Ce zi perfectă! am spus.

Zăpada se topise în Boston, iar primăvara ne bătea la ușă. Campusul se trezise la viață, zumzăind de studenți, turiști și localnici.

Mulți purtau încă robele de la ceremonia de absolvire din acea după-amiază, pe care eu încă n-o asimilasem în întregime. Totul îmi părea ireal, de la vorbele dulci-amărui de rămas-bun adreseate prietenilor, la nerăbdarea de a înfrunța, în zilele care aveau să vină, problemele din lumea reală. Un noian de emoții îmi răscoleau sufletul. Mândrie, ușurare, neliniște. Dar ceea ce simțeam cel mai intens era bucuria. De a trăi momentul acesta. De a o avea pe Marie alături.

— Chiar e, și nimeni n-o merită mai mult decât tine, Erica.

Marie Martelly, cea mai bună prietenă a mamei mele și zâna mea cea bună, m-a strâns ușor de mână, apoi m-a luat de braț.

Înaltă și suplă, Marie îmi domina silueta micuță. Pielea ei catifelată avea culoarea pudrei de cacao, iar părul castaniu era împletit în zeci de codițe scurte, o coafură menită să-i dezvăluie atât spiritul

veșnic tânăr, cât și stilul eclectic. Din afară, nimeni n-ar fi bănuțit că ea era singura mamă pe care o aveam de aproape un deceniu.

De-a lungul anilor îmi spuseseam că uneori e mai bine să nu ai mamă și tată, decât să ai genul de părinți despre care auzisem și pe care chiar îi întâlнисem ocazional. Părinții colegilor mei puteau fi foarte autoritari. Prezenți din punct de vedere fizic, dar absenți din punct de vedere emoțional, sau îndeajuns de bătrâni încât să-mi fie bunici și suferind din pricina unei uriașe prăpăstii între generații. Mi se părea mult mai ușor să reușesc atunci când numai eu puneam presiune asupra mea.

Marie era altfel. De-a lungul anilor îmi oferise exact atâta sprijin de cât aveam nevoie. Îmi ascultase dramele legate de prieteni și vâcărelile privind munca ori examenele, dar nu mă forțase niciodată. Știa cât de tare mă străduiam eu deja.

Am străbătut cărările înguste care șerpuiiau prin campusul universității Harvard. O adiere blândă sufla printre ramurile complet înfrunzite ale copacilor, foșnind ușor pe deasupra noastră.

— Țți mulțumesc că mi-ai fost alături azi, am spus.

— Nu fi ridicolă, Erica! N-aș fi ratat ziua asta pentru nimic în lume, știi bine.

Marie mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

— În plus, mă bucură oricând o călătorie printre amintiri. Nici nu mai știi când am intrat ultima oară în campus. Mă face să mă simt din nou tânără!

Entuziasmul ei m-a făcut să râd. Doar o persoană ca ea s-ar fi putut simți mai tânără vizitându-și vechea facultate, de parcă anii nici nu s-ar fi scurs.

— Ești încă tânără, Marie.

— Oh, probabil că da! Totuși viața trece prea repede. O să-ți dai seama de asta în curând.

A oftat ușor.

— Ești gata să sărbătorim?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Absolut. Să mergem!

Am ieșit pe porțile campusului și am chemat un taxi care ne-a dus pe malul celălalt al râului Charles, în Boston. Câteva minute mai târziu, împingeam ușile grele din lemn ale unuia dintre cele mai bune restaurante din oraș, a cărui specialitate erau fripturile. Spre deosebire de străzile însorite, localul era întunecos și răcoros, iar un aer rafinat plutea peste murmurele clienților de seară.

Ne-am făcut comode, cu meniurile în față, apoi am comandat cina și băuturi. Chelnerul ne-a adus imediat două pahare de whisky scoțian, vechi de șaisprezece ani, cu gheață, o băutură al cărei gust îl prinsesem în urma cinelor luate împreună cu Marie, deloc puține la număr. După săptămâni întregi cu supradoze de cafea și mâncare la pachet comandată noaptea târziu, nimic nu se potrivea mai bine ocaziei festive decât un whisky rece și o friptură bună.

Am desenat linii pe condensul format pe pahar, întrebându-mă cum ar fi arătat ziua aceea dacă mama ar mai fi trăit încă. Poate că așa fi fost acasă, în Chicago, trăind o cu totul altă viață.

— La ce te gândești, fetiță scumpă?

Glasul lui Marie mi-a întrerupt gândurile.

— La nimic. Mi-aș dori doar ca mama să fi fost și ea aici, am spus încet.

Marie s-a întins peste masă și mi-a luat mâna.

— Știm amândouă că Patricia ar fi fost tare mândră de tine azi. Mai mult decât s-ar putea spune în cuvinte.

Nimeni n-o cunoscuse mai bine pe mama decât Marie. Deși distanța le despărțise ani buni după terminarea școlii, rămăseseră apropiate. Până la amarul sfârșit.

I-am evitat privirea, fiindcă nu doream să mă las pradă emoțiilor ce tindeau să se reverse asupra mea ca o inundație afurisită, cu fiecare ocazie festivă. În ziua aceea nu voiam să plâng. Orice s-ar fi întâmplat, era o zi fericită. Una pe care nu aveam s-o uit niciodată.

Marie mi-a lăsat mâna și a ridicat paharul, iar privirea i s-a luminat.

— Ce-ai zice de un toast, pentru capitolul următor?

Mi-am ridicat paharul alături de-al ei și am zâmbit, încercând să alung tristețea și lăsând ca ușurarea și recunoștința să-mi umple golul din inimă.

— Noroc!

Am înclinat paharul spre al lui Marie și am luat o înghițitură zdravănă, savurând arsura băuturii care îmi cobora pe gât.

— Că veni vorba, ce vrei să faci mai departe, Erica?

Mi-am lăsat gândurile să se îndrepte înapoi spre viața mea și spre lucrurile care încă mă apăsau.

— Ei bine, săptămâna asta e marea prezentare la Angelcom, apoi va trebui, la un moment dat, să-mi găsesc un loc unde să stau.

— Poți oricând să vii o vreme la mine.

— Știu, dar odată și odată trebuie să fiu pe cont propriu. De fapt, aștept cu nerăbdare momentul.

— Vreo idee?

— Nu prea, dar am nevoie să iau o pauză de Cambridge.

Harvardul fusese grozav, însă era cazul să iau o pauză de la viața academică. Îmi petrecusem ultimul an muncind peste măsură, jonglând cu o teză de licență, începutul unei noi afaceri și stăpânirea obișnuitelor momente de epuizare ale studenților din ultimul an. Eram nerăbdătoare să-mi încep următorul capitol din viață departe de campus.

— Nu că aș vrea să pleci vreodată de aici, dar ești sigură că vrei să rămâi în Boston?

Am dat din cap în semn de încuviințare.

— Sunt sigură. E posibil ca la un moment dat afacerea să mă ducă la New York sau în California, dar pentru moment sunt fericită aici.

Bostonul era uneori un oraș dificil. Iernile erau de coșmar, dar locuitorii săi erau puternici, pasionali și deseori dureros de direcți. De-a lungul timpului devenisem una de-a lor. Nu mă puteam închipui numind, dintr-o toană, orice alt loc „acasă“. În plus, fără niște părinți la al căror cămin să mă întorc, Bostonul devenise casa mea.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci la Chicago?

— Nu.

Preț de câteva clipe mi-am mestecat salata în tăcere, încercând să nu mă gândesc la toți oamenii care mi-ar fi putut sta alături în ziua aceea.

— Acasă nu mă mai așteaptă nimeni. Elliot s-a recăsătorit, iar acum are copii. Iar familia mamei a fost mereu... știi tu, distantă.

Încă de acum douăzeci și unu de ani, când mama se întorsese acasă de la facultate gravidă în câteva luni, fără niciun plan de a se căsători, relația cu părinții săi fusese cel puțin tensionată. Chiar și pe când eram doar un copilăș, cele câteva amintiri pe care le aveam cu bunicii mei îmi păreau stânjenitoare și modelate de felul în care intrasem în viețile lor. Mama nu-mi vorbise niciodată despre tata, dar dacă situația fusese îndeajuns de supărătoare pentru ea încât să păstreze tăcerea asupra subiectului, probabil că mi-era mai bine să nu aflu nimic. Cel puțin asta îmi spuneam ori de câte ori curiozitatea începea să mă macine.

Tristețea din ochii înțelegători ai lui Marie o reflecta pe a mea.

— Elliot mai ține legătura cu tine?

— De cele mai multe ori, în preajma sărbătorilor. Acum e ocupat până peste cap cu cei doi micuți.

Elliot era singurul tată pe care-l avusesem vreodată. Se căsătorise cu mama pe când eu eram un țănc și împărțiserăm mulți ani fericiți ca o familie. Dar, la nici un an după trecerea în neființă a mamei, el fusese copleșit de perspectiva de a crește singur o adolescentă și, cu banii din moștenirea mea, mă înscriesese la o școală cu internat de pe coasta de est.

— Ți-e dor de el, a spus Marie încet, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Uneori, am recunoscut eu. N-am avut niciodată ocazia să fim o familie fără ea.

Îmi aminteam cât de pierduți și de străini deveniserăm unul cu altul după moartea ei. Acum ne mai lega doar amintirea iubirii ei, o amintire ce se stinge puțin câte puțin cu trecerea fiecărui an.

— A avut intenții bune, Erica.

— Știu c-a avut. Nu-l învinovățesc. Suntem amândoi fericiți, deci asta-i tot ce mai contează acum.

Având o diplomă și o afacere proaspăt începută, nu regretam alegerea făcută de Elliot. La urma urmei, mă condusesese în punctul în care mă aflam în acel moment, însă nimic nu putea schimba faptul că ne îndepărtaserăm unul de altul de-a lungul anilor.

— Atunci destul cu subiectul ăsta. Hai să vorbim despre viața ta amoroasă.

Marie mi-a aruncat un zâmbet cald, superbii ei ochi migdalați scânteind în lumina difuză a restaurantului. Am izbucnit în râs, știind că ea va vrea să afle fiecare detaliu, chiar dacă eu n-aveam nimic de divulgat.

— Din păcate, nimic nou de raportat. Ce-ar fi să vorbim în schimb despre a ta?

Știam că va mușca momeala. Ochii i s-au aprins și a început să turuie cu entuziasm despre noul ei amoroș. Richard era un jurnalist din lumea bună, cu aproape zece ani mai tânăr decât ea, lucru care nu mă surprindea. Marie nu doar că arăta grozav pentru vârsta ei, dar avea și un suflet incredibil de tânăr. Nu de puține ori a trebuit să-mi reamintesc că era de vârsta mamei mele.

În timp ce ea își spunea poveștile, eu savuram o scurtă aventură amoroasă cu mâncarea din fața mea. Perfect preparată și mustind de sos cu vin, friptura aproape că mi se topea în gură. Profund satisfăcător, felul principal aproape că-mi compensa ultimele șapte luni de abțință sexuală. Iar dacă el nu reușea, atunci platoul cu căpșuni îmbrăcate în ciocolată cu care ne-am sfârșit cina cu siguranță avea să izbutească.

Facultatea îmi oferise în mod regulat ocazii de a avea tot felul de relații pe termen scurt, dar, spre deosebire de Marie, eu nu-mi căutasem niciodată cu adevărat dragostea. Iar acum că aveam de condus o afacere, abia dacă-mi mai rămânea timp pentru viața socială, darămite pentru cea amoroasă. Trăiam în schimb prin intermediul

lui Marie și eram sincer bucuroasă că avea un nou bărbat care s-o făcă să se simtă bine.

Am terminat de mâncat, iar Marie a fost de acord să ne vedem afară după ce avea să treacă pe la baie. Eu m-am îndreptat către ușă, simțindu-mă fericită și puțin amețită. Am trecut pe lângă tipul de la recepție și m-am întors spre el când acesta mi-a mulțumit pentru că venisem acolo. În clipa următoare, m-am ciocnit de un bărbat care tocmai intra.

El m-a prins de mijloc, sprijinindu-mă în timp ce încercam să-mi recapăt echilibrul.

— Îmi pare rău, eu...

Scuzele mi s-au stins încet pe buze de îndată ce ne-am privit în ochi. O fermecătoare tornadă de verde și căprui s-a revărsat în mine, lăsându-mă fără cuvinte. Superb! Omul era de-a dreptul superb.

— Ești bine?

Vocea lui vibra prin mine. Senzația asta mi-a înmuiat puțin genunchii. Drept răspuns, și-a strâns brațul în jurul taliei mele, aducându-ne trupurile infinit mai aproape. Schimbarea nu m-a ajutat să-mi vin în fire. Inima a început să-mi bată mai tare din pricina felului în care mă ținea, încrezător și posesiv, de parcă ar fi avut tot dreptul să mă țină acolo oricât de mult i-ar fi plăcut.

O părțică din mine, cea care nu tremura de dorință pentru acest bărbat străin, ar fi vrut să protesteze împotriva îndrăznelii lui, însă orice gând rațional mi se întuneca pe măsură ce-i studiam trăsăturile. Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât mine. Cu excepția părului castaniu dezordonat, părea gătit la patru ace, într-un sacou de culoarea cărbunelui, îmbrăcat peste o cămașă cu gulera albă și doi nasturi descheyați. Părea scump. Până și mirosul lui părea scump.

Nu-i de nasul tău, Erica! îmi cânta un glăscior, amintindu-mi că era rândul meu să vorbesc.

— Da, sunt bine. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, a murmurat el seducător, schițând un zâmbet.

Buzele îi erau bine conturate și pline de promisiuni, imposibil de ignorat când chipul lui se afla la doar câțiva centimetri de

al meu. Și-a trecut limba peste buza de sus, iar eu am căscat gura într-un suspin mut. Doamne, omul ăsta răspânda șuvoaie de energie sexuală!

— Domnule Landon, însoțitorii dumneavoastră au sosit.

În timp ce recepționerul îl aștepta să răspundă, eu mi-am revenit suficient cât să mă îndrept, încrezătoare că voi putea să mă țin din nou pe picioare. Am făcut un efort, sprijinindu-mi mâinile de pieptul lui pe care-l simțeam dur și puternic, chiar și prin materialul costumului. El mi-a dat drumul, degetele sale lăsându-mi o dâră de foc pe șolduri, în timp ce-mi păraseau lent trupul. *Sfinte Dumnezeule!* Desertul nici nu se compara cu bărbatul ăsta.

El a dat din cap înspre recepționer, însă abia dacă și-a luat ochii de la mine, paralizându-mă prin acel singur fir ce ne unea. În mod irațional, nu-mi doream nimic mai mult decât să-i simt din nou mâinile pe trupul meu, luându-mă în stăpânire așa cum o făcuse cu atâta ușurință mai devreme. Dacă-mi sucise mințile cu o singură atingere, nici nu voiam să mă gândesc de ce-ar fi fost în stare în dormitor. M-am întrebat dacă o fi existând vreo garderobă pe undeva prin apropiere. Am fi putut tranșa problema chiar în clipa aceea.

— Pe aici, domnule, a spus recepționerul, făcându-i semn salvatorului meu să se apropie de el.

Bărbatul a plecat cu o eleganță degajată, lăsându-mă, în absența lui, să simt furnicături din cap până în picioare. Marie mi s-a alăturat în timp ce-l urmăream cum se îndepărtează, o priveliște ce merita contemplată.

Aș fi vrut să mă simt rușinată, dar adevărul e că eram nerușinat de satisfăcută din pricina incapacității mele de a-mi păstra echilibrul pe tocurele de zece centimetri. În lipsa unei vieți amoroase proprii, bărbatul cel misterios avea să-mi hrănească numeroase fan-tezii viitoare.

Am urcat treptele late din granit ale bibliotecii și am străbătut holurile ce duceau către biroul profesorului Quinlan. Când am bătut la ușă, el privea concentrat în ecranul computerului. S-a rotit pe scaun.

— Erica! Începătoarea mea preferată în ale afacerilor pe Internet.

După atâția ani trăiți în America, accentul melodios care îi trăda originea irlandeză devenise mai puțin evident. Însă mie tot mi se părea adorabil, așa că îi sorbeam fiecare cuvânt.

— Spune-mi, cum ți se pare libertatea?

Am chicotit puțin, încălzită de entuziasmul sincer pe care-l arăta la vederea mea. Quinlan era un bărbat atrăgător, de vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt și ochi blânzi, de un albastru-pal.

— Sinceră să fiu, încă nu m-am obișnuit cu ea. Dar dumneavoastră? Când vă începeți anul sabatic?

— Peste câteva săptămâni îmi iau zborul spre Dublin. Trebuie să mă vizitezi anul ăsta, dacă ai timp.

— Bineînțeles, mi-ar face mare plăcere, am răspuns.

Cum avea să arate anul ăsta pentru mine? Speram că urma să-mi ajut afacerea să crească, dar, la drept vorbind, habar n-aveam la ce să mă aștept.

— Nu știu de ce, dar am senzația că o să mi se pară ciudat să vă întâlnesc în afara campusului, domnule profesor.

— Nu mai sunt profesorul tău, Erica. Spune-mi Brendan, te rog! Acum sunt prietenul, mentorul tău, și sper din suflet să ne vedem mai mult și în afara acestor pereți.

Cuvintele profesorului au avut un impact puternic asupra mea și am simțit un mic nod în gât. Momentele sentimentale mă năpădeau săptămâna asta, fir-ar să fie! Quinlan mă sprijinise incredibil de mult în ultimii câțiva ani, îndrumându-mă la lucrarea de licență și ajutându-mă cu tot felul de relații pentru a-mi construi afacerea. Fusese un susținător neobosit, ori de câte ori avusesem nevoie de o încurajare.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns. Vreau să știi asta.

— Faptul că pot ajuta oameni ca tine, Erica, e motivul pentru care mă trezesc dimineața. Și asta mă ține departe de cârciumă.

Mi-a aruncat un zâmbet ușor jenat, scoțând la iveală o gropiță singuratică.

— Și Max?

— Ei bine, din păcate pasiunea lui Max pentru băutură și femei a depășit cu mult dorința de a avea succes în afaceri, dar se pare că în cele din urmă și-a revenit. Nu sunt sigur că i-am putut fi de mare ajutor, însă e posibil. Nu pot fi toți ca tine, draga mea.

— Sunt foarte îngrijorată că afacerea n-o să meargă pe termen lung, am recunoscut eu, sperând că el avea o intuiție în privința asta, care mie îmi lipsea.

— În mintea mea nu încapе îndoială că, într-un fel sau altul, tu o să ai succes. Dacă nu cu afacerea asta, atunci o să apară altceva. Nici unul dintre noi nu știe unde o să ne ducă viața, dar tu faci sacrificii și muncești din greu pentru visurile tale. Atâta vreme cât rămâi devotată acelor visuri, cât le păstrezi pe primul loc în mintea ta, te îndrepti în direcția potrivită. Cel puțin asta îmi spun mie însumi.

— Îmi sună bine.

Nervii îmi erau întinși la maximum în așteptarea întâlnirii de a doua zi, un moment de cotitură pentru afacere și pentru mine. Aveam nevoie de toate încurajările pe care le puteam primi.

— Oricum, când o să-mi dau seama cum stă toată treaba, o să-ți spun, mi-a promis profesorul.

Nu știam dacă să fiu inspirată sau descurajată, înțelegând că, uneori, și el se simțea la fel de dezorientat pe cât eram eu acum.

— Între timp, hai să vedem ce ai pregătit pentru mâine, pentru prietenul nostru Max.

A arătat înspre dosarul din poala mea și a făcut loc pe birou.

— Sigur.

Mi-am întins planul de afaceri și notițele, apoi ne-am apucat de treabă.

Capitolul 2

Secretara de la Angelcom Venture Group m-a cercetat din priviri înainte de a mă conduce în sala de ședințe de la capătul holului. Mi-am verificat ținuta, asigurându-mă că nimic nu sărea în ochi ca nefiind la locul lui. Totul părea să fie în ordine.

— Luați loc, domnișoară Hathaway. În scurt timp va sosi și restul grupului.

— Mulțumesc, am spus politico, recunoscătoare pentru faptul că încăperea era pentru moment goală.

Am tras adânc aer în piept și m-am plimbat trecându-mi degetele peste marginea mesei, până când am ajuns la un perete de sticlă ce dădea către portul Boston. Uimirea și admirația pentru priveliște erau însă depășite de starea mea de nervozitate. Peste câteva clipe urma să stau față în față cu câțiva dintre cei mai bogați și influenți investitori din oraș. Mă simțeam atât de departe de zona mea de confort, încât pur și simplu încetase să mai fie amuzant. Am tras din nou aer în piept și mi-am scuturat neliniștită mâinile, dorindu-mi ca trupul să mi se mai relaxeze puțin.

— Erica?

M-am întors. Un tânăr cam de vârsta mea, cu păr blond, pieptănat atent cu cărare pe o parte, ochi de un albastru-închis și îmbrăcat într-un impresionant costum cu trei piese, veni spre mine. Ne-am strâns mâinile.

— Tu trebuie să fi Maxwell.

— Te rog, spune-mi Max.

— Domnul profesor Quinlan mi-a vorbit mult despre tine, Max.

— Să nu crezi o iotă.

A început să râdă, scoțând la iveală o dantură de un alb perfect, în contrast cu pielea bronzată care mă făcea să mă întreb cât timp petrecea, de fapt, în New England.

— Doar lucruri bune, pe cuvânt, am mințit eu.

— Frumos din partea lui. Îi sunt dator. Asta e prima ta prezentare?

— Fără doar și poate.

— O să te descurci bine. Gândește-te că cei mai mulți dintre noi am fost la un moment dat în locul tău.

Am zâmbit și am dat din cap, știind că existau puține șanse spre deloc ca Max Pope, moștenitorul magnatului transportator Michael Pope, să-și fi prezentat vreodată, altcuiva decât tatălui său, ideile de afaceri pentru a primi două milioane amărâte. Oricum, el era motivul pentru care mă aflam acolo în acea dimineață și îi eram recunoscătoare pentru asta. Quinlan știa exact cui să-i ceară o favoare.

— Servește-te! Paturile sunt uimitoare.

A arătat spre bufetul generos pentru micul dejun, așezat de-a lungul peretelui. Nodul din stomacul meu nu era de acord. Trebuia să-mi stăpânesc nervii. În dimineața aceea nu reușisem să înghit nici măcar cafeaua.

— Mulțumesc, deocamdată nu vreau nimic.

Pe măsură ce restul investitorilor au început să sosească, Max m-a prezentat, iar eu m-am străduit din răspuțeri să fac conversație, blestemând-o în gând pe Alli, cea mai bună prietenă a mea, parteneră de afaceri absentă și expertă în marketing. Ea ar fi fost în stare

să flecărească și cu o conservă de supă, în vreme ce eu aveam foarte puține lucruri în minte în afara datelor și cifrelor pe care mă pregăteam să le prezint. Nu mă aflu în situația ideală pentru o discuție despre nimicuri cu oameni pe care nu-i mai întâlnisem niciodată.

Când lumea a început să se așeze în jurul mesei de ședințe, eu m-am instalat în partea opusă, organizându-mă și recitindu-mi, pentru a mia oară, hârtiile. Am reperat ceasul aflat pe peretele din fața mea. Aveam la dispoziție mai puțin de douăzeci de minute pentru a convinge acest grup de străini că merită să investească în mine.

Murmurul vocilor s-a potolit, însă când m-am uitat la Max, așteptând semnalul să încep, el a arătat către scaunul gol așezat la mijlocul mesei, vizavi de mine.

— Îl așteptăm pe Landon.

Landon?

Ușa s-a deschis brusc. *Sfinte Sisoe!* Mi s-a tăiat respirația.

În cameră a intrat bărbatul meu cel misterios, un metru optzeci de glorie masculină, care nu semăna câtuși de puțin cu colegii lui îmbrăcați în costume. Bluza neagră, cu guler în formă de V, îi scoțea în evidență pieptul și umerii sculptați, iar blugii uzați îi veneau ca turnați. Mi s-a făcut pielea de găină la gândul că aș fi cuprinsă din nou între acele brațe, accidental sau altfel.

Având în mâini o uriașă cafea cu gheață, el s-a trântit pe scaunul din fața mea, aparent nepăsător cu privire la propria întârziere ori lipsă de formalitate, și mi-a aruncat un surâs atotștiutor. Era o persoană complet diferită de profesionistul spilcuit pe care avusesem noroc să-l întâlnesc cu o seară în urmă. Era ciufulit într-un fel superb, părul lui castaniu răzlețindu-se în toate direcțiile, implorându-mă să-mi trec degetele prin el. Mi-am mușcat buza, străduindu-mă să-mi ascund aprecierea evidentă pentru trupul lui.

— El e Blake Landon, a spus Max. Blake, Erica Hathaway. E aici ca să-și prezinte rețeaua socială destinată modei, Clozpin.

Blake a rămas nemișcat preț de câteva clipe.

— Isteț nume. Tu ai adus-o?